

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum Propheta cognoscat omnia prophetabilia? 4

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

ritas non est determinata. Et quia quod est vniuersaliter & secundum se, potius est eo quod est particulariter & per aliud: ideo ad prophetiam proprijsimè pertinet reuelatio euentuum futurorum, vnde & nomen prophetia sumi videtur. Vnde Gregorius dicit super Ezechielem, Et cum ideo prophetia dicta sit, quod futura prædicat, quando de præterito vel præsentis loquitur, rationem sui nominis amittit.

Ho. 1. in
Eze. h. in
pri. illius

Ad primum ergo dicendum, quod prophetia ibi diffinitur secundum id quod proprie significatur nomine prophetia. Et per hunc etiam modum prophetia diuiditur contra alias gratias gratis datas. Vnde patet responsio ad secundum. Quamuis possit dici, quod omnia quæ sub prophetia cadunt, conueniunt in hac ratione, quod non sunt ab homine cognoscibilia nisi per reuelationem diuinam. Ea verò quæ pertinent ad sapientiam & scientiam, & interpretationem sermonum, possunt naturali ratione ab homine cognosci: sed altiori modo manifestantur per illustrationem diuini luminis. Fides autem etiã sit de inuisibilibus homini, tamen ad ipsam non pertinet eorum cognitio quæ creduntur, sed quod homo per certitudinem assentiat his quæ sunt ab alijs cognita.

Ad tertium dicendum, quod formale in cognitione prophetica est lumen diuinum: à cuius unitate prophetia habet unitatem speciei; licet sint diuersa quæ per diuinum lumen prophetice manifestantur.

ARTIC. IV.

Virum propheta per diuinam reuelationem cognoscat omnia quæ possunt prophetice cognosci?

815

Ad quartum sic proceditur. Videtur, quod Propheta per diuinam reuelationem cognoscat omnia quæ possunt prophetice cognosci. Dicitur enim Gen. 22. Non faciet dominus Deus verbum, nisi reuelauerit.

Ver. 9. 12
a. 1. ad 5.
Et Ro. 15
le. 7. co. 4.
princ.

Gg 2 lauerit

lauerit secretum suum ad seruos suos prophetas. Sed omnia quæ propheticè reuelantur, sunt uerba diuinitus facta. Nihil ergo eorum est, quod non reuelatur propheta.

ar. 3. hu-
ius 9.

l. 1. te. 63
10. 2.

Ho. 1. in
Ezec. in-
ter pri. et
med.

1. 2. q. 65
a. 1. c. 3.

¶ 2 Præterea, Dei perfecta sunt opera, ut dicitur Deuter. 32. Sed prophetia est diuina reuelatio, ut dicitur. Ergo est perfecta. Quod non esset nisi perfectè & omnia prophetabilia propheticè reuelaretur quæ perfectum est cui nihil deest, ut dicitur in 3. Par. 1.

¶ 3 Præterea, Lumen diuinum quod causat prophetiam, est potentius quàm lumen naturalis rationis ex quo causatur humana scientia. Sed homo habet aliquam scientiam, cognoscit omnia quæ ad illam scientiam pertinent: sicut grammaticus cognoscit omnia grammaticalia. Ergo videtur quod Propheta cognoscit prophetabilia.

SED contra est, quod ¶ Greg. dicit super Ezech. quod aliquando spiritus prophetiæ ex præsentibus tangit animum prophetantis, & ex futuro nequaquam tangit. Aliquando autem ex præsentibus non tangit, & ex futuro tangit. Non ergo Propheta cognoscit omnia prophetabilia.

RESPONDEO dicendum, quod diuersa est necessitas esse simul, nisi propter aliquod unum quo connectuntur, & à quo dependent: sicut supra dictum est, quod virtutes omnes necesse est esse simul propter prudentiam vel charitatem. Omnia autem cognoscuntur per aliquod principium cognoscuntur, connectuntur in illo principio, & ab illo dependent. Et ideo qui cognoscit perfectè principium secundum totam eius virtutem, simul cognoscit omnia quæ per illud principium cognoscuntur. Ignorato autem communi principio vel communiter apprehenso, nulla necessitas est omnia cognoscendi: sed vnūquodque eorum per se oportet manifestari; & per consequens aliqua eorum possunt cognosci, & alia non cognosci. Principia autem eorum, quæ diuino lumine propheticè reuelantur.

festantur, est ipsa veritas prima, quam prophetæ in seipsa non vident. Et ideo non oportet quod omnia prophetabilia cognoscant. Sed quilibet eorum cognoscit ex eis aliqua, secundum specialem revelationem huius vel illius rei.

Ad primum ergo dicendum, quod Dominus omnia quæ sunt necessaria ad instructionem fidelis populi, reuelat Prophetis. Non tamen omnia omnibus, sed quæ iam vni, quædam alij.

Ad secundum dicendum, quod prophetia est sicut quiddam imperfectum in genere diuinæ reuelationis. Vnde dicitur 1. ad Cor. 13. quod prophetia euacuabuntur: & quod ex parte prophetamus, id est, imperfecte. Perfectio autem diuinæ reuelationis erit in patria. Vnde subditur, Cum venerit quod perfectum est, euacuabitur quod ex parte est. Vnde non oportet quod prophetia reuelationi nihil desit, sed quod nihil desit eorum ad quæ prophetia ordinatur.

Ad tertium dicendum, quod ille qui habet aliquam scientiam, cognoscit principia illius scientiæ, ex quibus omnia quæ sunt illius scientiæ, dependent. Et ideo qui perfecte habet habitum alicuius scientiæ, scit omnia quæ ad illam scientiam pertinent. Sed per prophetiam non cognoscitur in seipso principium prophetarum cognitionum, quod est Deus. Vnde non est similis ratio.

ARTIC. V.

Utrum propheta discernat semper quid dicat per spiritum proprium, & quid per spiritum prophetiæ? 816
 3 cōtra. 154. co. 1 et 3. ff. Et ver. q. 12 art. 2 ad 15. & 16. ¶ l. 6. c. 13. a me 1. ¶ a. 3. hu ius q.

Ad quintum sic proceditur. Videtur, quod propheta discernat semper quid dicat per spiritum proprium, & quid per spiritum prophetiæ. Dicit enim Aug. in 6. Confess. quod mater sua dicebat discernere se, (nescio quo sapore, quem verbis explicare non poterat) quid interesset inter Deum reuelantem, & inter animam suam somniantem. Sed prophetia est reuelatio diuina, vt dictum est. Ergo propheta semper discernit id quod Deus dicit per spiritum proprium, & quid per spiritum prophetiæ.

G 8 3 phetiæ,